Що божий день, коханий друже,
Мені спогадуєшся ти...
Заблимав ранок, хуга струже,
Але "між гори" треба йти.

І от рушаєш ти в дорогу:
Напівобтята голова,
Твою, вважай що дітську, ногу
Кайдан залізний повива.

Схопивши молот чи сокиру,
Ти в підземеллі хутко зник,-
І відгукнувсь в догоду миру
Нелюдським стогоном рудник.

Стомлений працею тяжкою,
Знов повернувся до тюрми,
Та не знайшов і там покою
Середи скреготу та тьми!